

funno vi rester av lik blandade med exkrementer. Gro-
pen var på en gång kyrkogård och avträde. En stor
trästöt stod i gropen. Det rådde intet tvivel om att de
döda kärnades samman med avföringarna till den massa,
i vilken äggen kläcktes. Här var i sanning döden porten
till livet. Fyllda av äckel återvände vi till Tellus.

Sjuttonde kapitlet

Sprängsåret i venusskogen läktes på vidunderligt kort
tid. Livet började åter gå sin gilla gång. Jordevarelsernas
störande av den stora labyrintens jämvikt var en episod
som snart glömdes. Det var blott en tidsfråga när fjäder-
folket skulle vända tillbaka. Men vi behövde inte invänta
dem. Vårt syreförråd var fyllt, all materiel stuvad om-
bord och luckan i det levande valvet ovanför Tellus
uppsågad. Vi stego ur hålrumsskogen. I himmelns ben-
gula sken styrde Tellus ut över venushavet.

Vi svävade på låg höjd för att bättre kunna studera
oceanen under oss. Främst väcktes vår uppmärksamhet
av de låga öar, som i rad sträckte sig utefter kusten,
som vi nyss lämnat. De kunde tänkas vara korallrev,
men deras yta såg ut som grönt jättelödder med bubblor,
stora som kyrkkupoler. Vi läto Tellus stanna rakt ovan-
för en av de största »lödderbankarna». Men vi vågade
inte gå ned på den. Den såg alltför bräcklig ut som land-
ningsplats. Kanske det var en jättelik syrealstrande havs-
växt. För att utröna den saken, gick Poirot ned i luftslus-
sen. Genom en lucka som vi under uppehållet i labyrintsko-
gen gjort i ytterdörren, lät han en liten fosforbomb droppa

ned på det gröna mysteriet. Nödret och jag iakttago
effekten genom observationstuben. Vi sågo hela den grö-
na bubbelmassan upplösas som genom ett trollslag. En
kaskad av fradga och gul eld steg ur djupet. Hela »hol-
men» försvann. Havet vek upprört tillbaka. Därpå
störtade det ner i det hål, som för bråkdelen av en sekund
öppnat sig i dess famn. En oerhörd knall nådde oss
och hela Tellus skakades av lufttrycket. Men så lugnade
sig vattnet åter. En massa döda eller bedövade havs-
djur flöt upp. Ofrivilligt hade vi åstadkommit en prov-
karta på venushavets fauna.

Vad hade skett?

»Bomben föll ned i ett ymnighetshorn med knallgas-
lödder», förklarade Nödret. »Bra att vi inte gick ned.
Då hade Tellus lätt kunnat få en acceleration, som vi
inte riktigt stått ut med.»

Kanske han hade rätt. »Holmarna» voro måhända
jättealger, som byggde upp ett hårt hölje och öppnade
sin assimilerande del mot himmelsljuset. Men de alstrade
synbarligen inte bara syre utan därjämte någon brännbar
gas. Det var en gruvexplosion i smått vår bomb åstad-
kommit. Vi fingo en påminnelse om att vara försiktiga
med elden på denna underliga planet, där i vanliga fall
en tändsticka inte kunde fås att brinna, så när som på
tändsatsen.

Natten bröt in. Det var en sällsam färd med den fos-
forescerande oceanen under oss och himmelns elektriska
fyrverkeri över oss. Som groteska spöken avtecknade
sig de låga molnen mot den oroligt flammande bak-
grunden. När morgonen kom hade vi landlöst hay åt
alla håll. Vi gingo högre, ökade farten och ilade mot
söder. Vad skulle möta oss på hinsidan havet?

Enligt hastighetsmätaren hade vi farit över en öppen ocean ungefär av Atlantens bredd när vi fingo land i sikte. Termometern visade att vi kommit in i Venus' subtropiska trakter. Men tack vare planetens täta molnhöljen var värmen inte outhärdlig. Hade Venus haft en atmosfär av jordisk klarhet, skulle vi knappast ha kunnat tränga fram till så låga breddgrader.

En arkipelag av höga öar dök upp över horisonten. Berg med molnhöljda tinnar stego brant ur havet. Bäcker störtade i disomvärvda kaskader utför stupen. Och de klyftlika dalarna voro nedtill fyllda av mjukt rundade massor. Vi gissade att också här funnos hålrums-skogar. Således borde vi kunna räkna med syrerika tillhåll om det gällde. Och därtill vattenkraft så det förslog. Bortom arkipelagen sträckte sig åt vartdera hållet så långt ögat nådde en ojämn kustlinje. Det var med underliga känslor vi närmade oss detta Afrika eller Sydamerika på Venus, om vi tillämpade jordisk geografi på den himlakropp vi bereste.

Himmelsskenet var nästan bländande. Det var intensivast i zenit. Vi visste att bortom den stora ljuscirkeln strålade en sol, långt större och hetare än någonstans på Jorden. Hade töcknen skingrats skulle vi ha förfärats över dess glans.

Vi flögo in över kontinenten. Våldiga bränningar brötos mot de mörka kustbergen. Över deras kammar gick vår färd. Längs kusten löpte en bergskedja. På den följde en djup dal och på dess andra sida reste sig ett alpland, där regnmolnen tumlade i dalarna medan topparna badade i det övre skylagrets skarpa belysning. När vi nådde berglandets sydrand öppnade sig framför oss ett ofantligt lågland, fullt av blänkande strimmor

och fläckar. Det var synbarligen en träskmark genomkorsad av oräkneliga vattendrag, som matades av bergens rika nederbörd. Mellan träskan och alperna sträckte sig en minst hundra kilometer bred sluttningszon täckt av hålrums-skogar, våldigare än vi någonsin förr sett. Vi beslöt att landa på gränsen mellan detta skogsområde och den ändlösa träskmarken. Sedan skulle vi hugga upp en vak och låta Tellus gå ned i labyrintskogen en bit från dess bryn, som från luften liknade en brungrön jättejökelns avslutning.

Den stora ljuscirkeln på himmeln förflyttade sig allt längre västerut. Det led redan mot kväll, när vi omsider funno en lämplig landningsplats. Aftonbelysningen var utomordentlig. Obeskrivligt storvulet men på samma gång drömligt avtecknade sig alptopparna mot den våldiga strålglorian, som till sist pelargonieröd sjönk bakom dalarnas molnsund.

Här mellan vändkretsarna var Venus' natthimmel mörkare än i de trakter vi lämnat. Men den var oroligare. Oavslutligt svepte från norr grönaktiga och rödaktiga polarskenskflöden likt ofantliga strålkastarreflexer över himlavalvet. Vi hade släckt ombord. Genom fönstren sågo vi ut över det gränslösa träsklandet, som än skymtade i bengalisk belysning, än försvann i natt dunkel.

Under en av de mörkaste stunderna gjorde vi en märkvärdig upptäckt. Ute i träskmarkerna rörde sig små ljus än här, än där, än enstaka, än flera tillsammans, än snabba, än knappast alls. Irrblossar tedde sig som lysmaskar. Måhända var det lysande gaser, som stego upp ur sumpmarkerna. Men det kunde också vara levande varelser med lysorgan. Våra tankar gingo till de hemiska spindelmonstren.

Följande morgon utsågo vi ett nedstigningsställe för Tellus. Det gällde att få den in i hålrums-skogens stora naturliga hangar. Den plana mark, där vår farkost landat, var beväxt med liknande saftigt »gräs» som vi funnit på högländsängen kort efter vår ankomst till Venus. Det var glädjande att finna massor av goda grönsaker nära den plats, där vi tänkte dröja en tid framåt.

Den stora labyrintskogen avslutades av ett antal låga oregelbundna tungor, som smögo tätt till underlaget. Här och där trädde bäckar i dagen vid denna egenartade skogsrand. Längs en bäckfåra trängde Poirot, Sternberg och jag in i skogen, medan Nödropet och O'Connel bestego själva skogstaket för att i samarbete med oss utse en lämplig »vak»-plats.

Skogen bar samma huvudprägel som den i nordlandet bortom oceanen. Men den var lika mycket mäktigare som den tropiska regnskogen på Jorden överträffar Nordens lövträdsbestånd. I denna venusskog härskade större ljus än i en jordisk regnskog. Himmels intensiva strålning gjorde sig gällande. Och vid vår första rekognoscering sågo vi strax, att marken och pelarstammarnas växtlighet var betydligt artrikare än i nordlandsskogen. Några djur sågo vi inte till. Först sedan vi trängt en bit upp längs bäcken och avlägsnade oss från den, stötte vi på några landsnäcksartade varelser, så stora att vi ofrivilligt ropade till. Deras skal voro till omfånget som bykgrytor och mönstrade som schackbräden. Kanske djuren voro läckra som Bordeaux' berömda sniglar. Det var vår nästa tanke sedan häpnaden lagt sig.

Ett intensivt ljusknippe blixtrade till högt över oss. Det förmörkades ögonblicket därpå. Och Nödropet

frågade med dunderöst, om vi redan hittat en bra plats för Tellus.

Landningsplatser fanns det litet varstans, så vi kunde bejaka frågan. På återvägen till Tellus hittade Poirot ett märkvärdigt föremål vid bäcken, just där den flöt fram ur skogen. Det hade formen av en långsträckt citron med snoppad ända och tycktes bestå av ett glasartat material. Tingesten var mycket lätt. Dess andra ända var flat och hade två runda gropar. Till färgen var den svart utom i den tvärskurna ändan, som var halvgenomskinlig utan att ändå låta oss se några detaljer i citronens inre. Kunde det vara ett ägg? Eller möjligen en frukt eller en jättespor?

Sedan vakhuggarna gjort sitt och släppt ned en repstege från luckans kant inskeppade de sig, och snart dalade Tellus ned i den väldiga hålrums-skogen. Med glädje öppnade vi dörrar och fönster och andades på vanligt sätt också utomhus. Även i denna skog var luften fylld av en härlig doft. Här var också jämförelsevis svalt. Avdunstningen från den oerhörda skogsmassans tak band värme och gjorde tillvaron draglig för de varelser, som dvaldes i dess inre.

Vi höllo oss rätt överksammas de första dagarna och gjorde blott korta strövtåg i Tellus' närmaste omgivningar. Bland annat besökte vi bäcken, som svagt risslande sökte sig fram genom skogen. Längre uppåt hördes ett något starkare brus.

Också denna skog tändes till natten. I det levande ljuset framträdde dess storhet långt bättre än på dagen. Valven höjde sig längre in, där den verkliga storskogen började, säkert till 40, 50 meters höjd. Men vi hade slagit oss ned närmare brynet, och här var det inte så högt i tak.

En kväll gjorde Poirot en gåtfull iakttagelse. Han hade börjat mixtra med radion efter att ha satt upp en antenn på skogstaket vid vaken. Han hoppades kanske få in något jordiskt program. Men i stället fingo vi i högtalaren höra en venusutsändning. Det var dock varken musik eller föredrag utan egendomliga störningar, som gävo ett knattrande och pipande ljud. Apparaten reagerade blott för långa vågor. Vi kunde inte spåra något system i »programmet».

Nödpetet förmodade att det kunde vara åskvädersstörningar. Men Poirot skakade bestämt på huvudet.

»Åska är det inte», menade han. »Men något slags urladdningar försiggår i trakten. Kanske irrblossen ute i träsket har med saken att skaffa.»

Under våra strövtåg i den stora labyrintskogen kunde vi inte undgå att märka, att alla djur skydde bäckens närmaste omgivning. Ju längre bort från vattendraget vi kommo, desto rikare var djurlivet. Men inga farliga jättedjur hade ännu gett sig till känna.

Natten var den bästa exkursionstiden tack vare de otaliga levande ljusen. Rolfson, Sternberg och jag begåvo oss i riktning mot forsbruset. När vi närmade oss fallet lade vi märke till en svag, främmande lukt, något sötaktig och samtidigt obehaglig. Snart kommo vi underfund med att det var liklukt som spred sig från en plats nära fallet. Vägleda av stanken funno vi inom kort dess källa, kadavret av ett mycket underligt djur, väl tre meter långt och närmast liknande en borstklädd ål med två par kloförsedda, fenlika lemmar. Stanken hade lockat tillstädes en mängd asätare, som genomborrat huden på otaliga ställen. När vi kommo fram till kadavret sågo vi hur det började röra på sig, och ur hålen

döko fram tiotals varelser, stora som råttor. De hade bökast och frossat inne i liket och togo nu nedsölade och stinkande till flykten. Likt känguruer i miniatyr skuttade de bort. Jag undersökte kadavrets huvud, som var minst illa åtgånget. Läpparna voro visserligen redan uppätta och tänderna — spetsiga, krokodilartade tänder — grinade fram. I övrigt var huvudet oskadat, så när som på en fläck mellan ögonen. Och den fläcken väckte min förvåning. Den såg ut som ett brännsår, åstadkommet med en mycket het blästerlåga. Sårkanterna och -botten voro förkolnade, men strax utanför denna brännzon vidtog osvedd vävnad. Hettan måste således ha varit mycket stor men kortvarig. Det rådde intet tvivel om att djuret ljutit en våldsamt död genom en yttre åverkan, som tedde sig högst gåtfull.

Vi gingo över bäcken och stötte på en ny överraskning. Från lugnvattensgölen strax ovanför fallet löpte en smal vattenränna, som inte kunde vara ett naturens verk. Den löpte rak som ett åkerdike och kanterna voro beväxta med ett slags platta sexkantiga växter, mellan vilka enstaka strån stucko upp.

Här var något att ta reda på.

Vi ökade takten och följde diket. När vi gått ett par tre hundra meter kommo vi till en rund, vattenfylld grop. Från den fortsatte diket för att efter en kort sträcka åter mynna ut i en likadan grop. Det måste erkännas att vi voro nyfikna med besked. Detta grop- och kanalsystem måste ha anlagts av levande varelser enligt en uttänkt plan. Sedan vi passerat tio gropar slutade diket. Men över gropens kant rann vattenöverskottet vidare till nya gropar, som voro anlagda på kortare avstånd från varandra. Och så gick det undan för

undan. Pelarstammarna blevo allt mäktigare men stodo på större avstånd från varandra. Och med ens öppnade sig för våra ögon ett panorama, som vi aldrig drömt om att få skåda i venusskogen.

Vi stodo inför ett väldigt vatten. Ett stycke ifrån stranden förlorade det sig i mörker, men i fjärran skimrade en töckenartad, ljus rand. Det var tydligen skogsljusen på andra sidan den stora strömmen. Ty en ström var det, därom vittnade stillsamma virvlar på den belysta delen av vattenytan. En dyster stämning vilade över jättefloden. Inga levande lampor hängde under de valv, som vi inte kunde se, men som ändå måste finnas där uppe i mörkret, eftersom andningsduglig luft fortfarande omgav oss.

»En Amazonflod på Venus!» utropade Sternberg entusiastiskt.

Ja, han hade rätt. Den väldiga sydamerikanska strömmen var det enda, som kunde jämföras med den, som vi nu respektfullt betraktade. Likheten var i själva verket ännu större. Också denna venusflod smyckades av en motsvarighet till jättenäckrosorna. Utanför stranden simmade fantastiska blad på vattenytan. De sågo ut som femuddiga pepparkaksformar, minst fyra, fem meter i genomskärning. Och sådana svärdsiljor sedan! Höga som vassruggar och fulla med snövita blommor, som spredo en dövande vällukt.

Vi vandrade fram över den plana strandängen, rik på allehanda växter. En massa smådjur prasslade, skuttade och pepo, när de togo till flykten för våra steg.

De gropar vi följt bildade en vattentrappa ned till den plana flodbädden. Ett dike löpte från älvstranden till den nedersta gropen. Det var närmast kusligt att stå

inför dessa vittnesbörd om planläggning utan att känna idén med den eller de varelser, som tänkt ut systemet.

I ett nu hördes ett häftigt plaskande. Det lät som om ett stim stora fiskar rusat in mot stranden. Men det var inga fiskar utan djur av samma slag som det, vars lik låg och luktade där borta vid fallet. Otäcka sågo de ut när de ormade sig upp på stranden. Under hesa gurglingar hastade de rakt mot oss. Vi gjorde oss beredda till försvar mot dessa märkvärdiga, borstiga, fyrfota jätteålar, vilkas tänder glimmade i de halvöppna käftarna. Men djuren brydde sig inte om oss. De tycktes gripna av en häftig skräck för någonting ute i floden och stannade inte förrän de nått slutningen, där de tryckte sig in mellan brädrötterna till en pelarstam.

Borstålnarnas fasa bjöd oss vara på vår vakt. Försiktigt nalkades vi flodstranden. Sternberg, som trots venus-klimatet lagt sig till med snuva, hade försett sig med gummistövlar och klev ut i den yttersta strandbäddens väta. Framför honom växte en gles rugg svärdsiljor. Hans uppmärksamhet tycktes väckt av någonting. Men just då pekade Rolfson utåt floden. Långt borta blinkade flera ljuspunkter fram. Sedan blev det åter mörkt.

»Irrblossen från träskmarkerna tycks också finnas här», sade Rolfson. »Men vad i fridens namn går åt Sternberg?»

Jag såg i första ögonblicket ingenting märkvärdigt hos honom. Men så föll min blick på hans huvud. Och det var verkligen förändrat. Det yviga håret hade rest sig på ända och stråna pekade utåt som om de inte kunde lida varandras sällskap. Innebörden var klar. Sternberg hade blivit elektriskt laddad, och gummistövlarna isolerade honom från marken. Rolfson gick fram

och sträckte ut sin huggkniv, så att spetsen kom alldeles nära Sternberg. Mycket riktigt. Hans laddning sögs bort av knivspetsen och kalufsen antog åter sitt normala utseende.

»Ni skrämde bort det», sade Sternberg, i det han for med händerna genom håret. »Det kryper så underligt i håret på mig.»

»Undra på det», menade Rolfson. »För några ögonblick sedan var du laddad som en leydenflaska. Men vad var det vi skrämde bort?»

»Ja, den som det visste. Jag såg bara en skymt av det. Ett kort, klent spö syntes helt nära. Det såg ut att sväva i luften. Men sedan drog det sig hastigt under vattnet.»

Ljusblixtarna ute på floden närmade sig. De tändes och släcktes med kortare och längre mellanrum. Man fick närmast intrycket av ett slags ljuslelegrafi. Den stora strömmen föreföll att vara ett tillhåll för mystiska makter.

»Vi måste montera upp vår luftcykel och utforska floden», sade Rolfson. »Pelarskogen är för besvärlig att köra omkring i, men floddalen ser ut att ge oss större rörelsefrihet.»

Luftcykeln var en präktig uppfinning. Den skulle ha gjort succés på Jorden och revolutionerat all trafik. Men den byggde på transuranium och måste därför förbli ett exklusivt fordon. De lösa delarna togo inte mycket rum, och det dröjde inte länge förrän Rolfson och Nöd-ropet hopfogat dem. Den färdiga cykeln erbjöd sitt-platser för två och kunde trampas som ett tandem. Genom utväxling drevs en propeller på kullager. Propellern var anbragt framtill och rörlig, så att den också

tjänstgjorde som roder. Sitsarna voro försedda med sidostöd, så att cyklisten inte löpte fara att falla av. Mellan sitsarna funnos förvaringsrum för diverse saker, som kunde behövas på en längre cykeltur. Transuraniumcellerna voro placerade så, att farkosten var fullkomligt stabil. Den vilade på två gummiponton, som kunde pumpas upp och bestodo av flera avdelningar, så att en läcka inte tömde hela pontonen på en gång. Då transuraniumcellerna gävo maskinen stigförmåga, kunde den enbart med muskelkraft framdrivas med anmärkningsvärd fart. Men i en terräng som hålrums-skogen hade man löpt ständig risk för kollision med pelarstammarna.

Atkinson och jag utsågos till expeditiönskår. De andra skulle under tiden flytta Tellus till den stora flodens strand.

Adertonde kapitlet

Sedan vi vilat ut ordentligt och rustat oss för färden begåvo sig Atkinson och jag i väg med luftcykeln. Vi buro den mellan oss sedan vi ställt in transuraniumcellerna så, att fordonet praktiskt sett inte vägde någonting. På Rolfsons uppmaning hade vi dragit gummi-stövlar på oss.

»Bäst att vara försiktig», menade han. »Man vet inte hur det skulle ha kunnat gå, om Sternberg inte varit isolerad från marken.»

Vi hade valt venusmorgonen som starttid, i hopp om

att jättefloden då skulle vara mindre mörk. Detta visade sig även vara fallet. Genom de höga valven över strömmen trängde yttervärldens ljus och lät oss få en överblick över den väldiga vattenmassan, som vilade i klar blågrön belysning. Vi sågo även att valvet bars upp av stempelare av alldeles annat slag än i den övriga hålrums-skogen. De voro släta och smäckra och stodo på långt avstånd från varandra. Mittpartiet av strömfåran var helt fri från pelare. Här voro också valven högst och tunnast. Som ett väldigt tempeltak av glas-målningar spände sig valvet från strand till strand.

Cykeln fungerade utmärkt, både på vattnet och i luften. Vi trampade fram på några meters höjd över floden och satte kurs medströms för att nå utloppet ur hålrums-skogen. Efter ett par timmars färd blevo valven hastigt lägre. Samtidigt delade strömmen upp sig i flera armar, mellan vilka låga bankar höjde sig, bärande ett virrvarr av stödjepelare. Strömhastigheten var större i de smala vattenlederna, som ju naturligt var. Men i en ränna flöt vattnet så lugnt, att det väckte våra misstankar. Vi följde rännan, och mycket riktigt: den var uppdämd. Men fördämningen syntes blott delvis. Ty just här nådde vi venusskogens slut. Valven bildade ett draperi, under vilket vattnet sökte sig ut. Själva huvuddammen måste befinna sig utanför skogsområdet. Vi stodo på gränsen mellan två världar, en inre syrerik och en yttre, där kvävekolsyre-atmosfären tog vid.

Längs en av bankarna trängde vi, efter att ha dragit vår kombinerade luft- och vattencykel på det torra, fram till den skiljande väggen. Atkinson gjorde med huggkniven ett hål i den, och genom det lilla fönstret sågo vi en flik av yttervärlden. Främst fäste vi oss vid en cirkel-

formig fördämning, från vilken vattnet i små rännilar risslade ned åt flera olika håll. Sannerligen, här drevo tänkande varelser sitt spel. Och vi drogo den slutsatsen, att detta var den väg, längs vilken de gåtfulla väsendena upprätthöllo förbindelsen mellan träsklandet och den stora floden. Vi måste dessutom antaga, att dessa mystiska varelser huvudsakligen voro vatteninvånare. Men det bidrog ingalunda till att ge oss en föreställning om deras utseende.

På bankarna fanns det fullt av ett slags underliga djur, som sysslade med fiske vid stränderna. I viss mån liknade de fåglar, i det de voro fjäderbeklädda. Men härtill inskränkte sig också likheten. De hoppade omkring och stannade sedan orörliga. När något byte visade sig i vattnet spetsade de det blixtnabbt på ett spröt, som var tudelat, alltså ett verkligt ljuster, som de med stor skicklighet höggo i sitt offer. Denna gaffel var ledad, och det såg komiskt ut när djuren öppnade sin stora mun och behändigt med gaffeln stoppade bytet i gapet.

Ljusterdjuren ägnade oss föga uppmärksamhet. De stimmade livligt omkring alldeles i närheten av luftcykeln, som stod blott några tiotal meter ifrån oss. Då sågo vi någonting, som kom oss att med återhållen andedräkt glömma allt annat. Det var spöet, Sternberg talat om. Sakta sträcktes det upp ur vattnet strax invid en svärds-liljetuva och riktades mot den närmaste ljustraren, som var i färd med att svälja sin fångst. Plötsligt hördes ett svagt sprakande. Vi tyckte oss se en blåaktig gnista springa fram ur spöet. Därpå flydde ljusterdjuren under gällt pipande, alla utom ett, som låg orörligt kvar på stranden.

Vi hukade oss ned och väntade. Ur vattnet klev en

varelse, vars like vi aldrig skådat. Den var stor som en tax. Spöet höll den i »handen». Och nu förstodo vi varför Sternberg tyckt sig se det sväva i luften. Handen, armen, ja, hela varelsen var genomskinlig som hade den bestått av glas. Blott på ryggsidan var den något grönaktig.

Till vår gränslösa häpnad fingo vi strax därpå se att spöet inte var en antenn eller över huvud någon kroppsdel, lika litet som fiskarens metspö är ett organiskt bihang. Intet tvivel rådde längre. Det glasklara djuret var utrustat med ett elektriskt vapen, vars effektivitet vi nyss sett prov på. Djuret lade spöet ifrån sig och skyndade fram till sitt byte. Det grep tag i det döda ljusterdjuret och förde det med ett ryck fram mot sin munapparatur. Vi kunde inte se hur den var beskaffad. Men det verkade som om bytet spetsats. Så höll glasvarelsen bytet stilla en minut eller så. Och sedan förmörkades halsen och det parti, där magsäcken synbarligen var belägen. Något dunkelt flöt in i rovdjuret och skymde bort den svärdslilja vi tidigare sett tvärs genom dess kropp. Det sög ut sitt offer. Och vi voro så nära, att vi sågo matsmältningsorganens rörelser inne i den genomskinliga kroppen. Men detta oaptitliga skådespel räckte inte länge. Snart avfärgades det förtärda och odjuret blev lika glasklart som förut. Matsmältningen var fullbordad. Oerhört frätande måste denna märkvärdiga rovvarelses magvätskor vara. Och vi misstänkte, att måltiden inlett på spindlars vis. I bytets kropp sprutades magsaft, som upplöste de mjuka delarna och bildade den mörka buljong, som vi sett rinna ned genom djurets strupe.

Av allt att döma var djuret utrustat med god synförmåga. Och det måste också ha märkt, att luftcykeln inte

hörde till den naturliga miljön. Det grep sitt spö och närmade sig försiktigt vårt fordon. Snart nog kom det underfund med att det hade att göra med ett dött ting. Och på ett kusligt mänskligt sätt drog djuret den slutsatsen, att det måste finnas ägare till den underliga maskinen. Måhända upptäckte det våra spår i markens mjuka jord. Alltnog, plötsligt vände sig djuret mot den plats, där vi lågo. Vi sågo fyra ögon riktas rakt mot oss. Och strax därpå försvann djuret i vattnet. Men därförinnan hade det gjort något åt spöets spets. Det såg ut som om det snabbt smort in sitt vapen med någonting, som togs från ett ställe på framkroppen. Några stillsamma vattenringar visade platsen där den underbara varelsen försvunnit.

Jag undersökte ljusterdjurets kvarlevor. På dess huvud syntes en likadan svedd fläck som på borstålsskadavret borta vid bäckfallet. Det var bevis nog. De elektriska skyttarna rörde sig omkring i hålrums-skogen och nyttjade därvid sina system av vattengropar och kanaler. De voro främst vattendjur, men kunde, som vi nyss sett, åtminstone för kortare stunder lämna det våta och vistas i luft. Ett slags amfibiska varelser således, som helt säkert hörde hemma i det stora träsklandet och följaktligen kunde leva i kvävekol-syrevärlden lika väl som i labyrntskogens syremiljö.

Medan jag fingrade på ljusterdjurets lik brast huden plötsligt sönder på flera ställen. Rester av det flytande innehållet rann ut över mina fingrar. Det spred en obehaglig lukt och strax därpå började mina fingrar bränna som eld. Skyndsamt tvättade jag av dem, men huden hade redan blivit rödfläckig och små blåsor stego upp på åtskilliga ställen. De genomskinliga rovvarelsernas

magsekret var sålunda en fruktansvärt skarp vätska. Måhända voro de avlägsna släktingar till de hemiska spindelmonstren i Nordlandet. Bäst att akta sig för ett nyp av dessa buljongkokare, som utan eldens hjälp i en handvändning kunde få senor och muskler att förvandlas till en brännande soppa.

Om ljussignalerna, vilket vi hade skäl att misstänka, alstrades av samma varelser, så visade det, att de i skaror sökte sig längs vattendragen in i hålrums-skogen. Och irrblossen ute i träskmarkerna tydde på att det vimlade av dem. Det enda exemplar vi hittills sett gav oss mycket att tänka på. Och den omständigheten, att varelsena anlade konstgjorda färdvägar och att de på något hittills okänt sätt tagit elektriciteten i sin tjänst lät oss ana, att de kunde bli ytterst farliga, om det gick till strid mellan dem och oss. Deras genomskinliga kroppar och deras förmåga att röra sig under vattnet gävo dem obehagliga möjligheter att smyga sig på en fiende.

Men hur såg det ut längre uppåt floden?

Vi bestego luftcykeln och trampade i väg motströms. Då mitten av floden inte tycktes bjuda på något anmärkningsvärt sökte vi oss fram längs stränderna. På åtskilliga ställen upptäckte vi grop- och kanalsystem, som ledde inåt hålrums-skogen. Sedan vi färdats några mil, förändrades det hittills mycket enformiga strandlandskapet. Terrängen blev bergigare och strandbrädden bildade ett lågt stup. Här och där avbröts detta av sumpiga partier. Och på ett sådant ställe upptäckte vi väldiga fotsår i den blöta strandbrädden. Tydligt var detta en plats, där stora djur brukade komma ned till floden. Då strandstupet här erbjöd ett gott gömställe beslöt vi rasta,

äta och hålla utkik efter de jättar, som åstadkommit spåren. Måhända skulle de uppenbara sig när natten brutit in, vilket skulle ske om några få timmar.

Natten kom och med den flodens spökstämning. Ur skogsdjupen ljödo då och då märkvärdiga kluckanden, som tycktes närma sig. Långt ute på floden upptäckte vi några ljusglimtar. Således voro de glasklara varelsena i rörelse.

I ett nu blevo vi idel öga och öra. Ett svagt prasslande hördes vid den låga stranden. Vårt gömställe befann sig ett par hundra meter därifrån. Hur vi än spände blicken sågo vi ingenting. Men ändå fortfor plaskandet, alldeles som om flere varelser rört sig omkring i vattenbrynet.

Plötsligt grep Atkinson mig i armen.

»Nu ser jag i alla fall», viskade han.

Det var egentligen bara spöna som syntes. Deras genomskinliga bärare voro inte så lätta att upptäcka. Men när vi en gång fått syn på en av dem, var det sedan lättare att urskilja de andra. Man såg stranden något fördunklad genom deras kroppar. Och ibland återkastades reflexer av skogsljuset från deras blanka hudytta. Av vattenrörelsen att döma samlades allt flera av djuren vid stranden. Där måtte redan ha funnits åtskilliga tiotal av dem.

Kluckandet hade närmat sig och man kunde höra att någonting nalkades. En flock fantastiska djur dök upp. De sågo ut som elefantstora paddor, som gravitetiskt lunkade ned till floden. De hade metallglänsande fläckar på kroppen och stora tubögon. Då och då nafsade de åt sig en lyssvamp och den skimrande munsbiten bearbetades i gapet, som vid varje tugga öppnades åt tre håll.

De genomskinliga varelsena ville synbarligen angripa

kolosserna enligt en bestämd plan. Och vi blevo vittne till en underbar krigsföring. Det såg ut som hade angriparna klumpat ihop sig i två stora kolonner, som ljudlöst förflyttade sig upp på stranden på var sin sida om de ljudligt drickande och klunkande jättedjuren. Två bländande gnistor åtföljda av skarpa knallar satte panisk skräck i de väldiga varelserna. De skumpade vrålade bort. Men två av dem lågo kvar på stranden, träffade av de genomskinliges blixtar.

Vi slogos av häpnad och förskräckelse. Aldrig hade vi väntat detta. De elektriska spöbärarna kunde av allt att döma sammanslå sina resurser, koppla ihop sig som batterier av leydenflaskor och på detta sätt med gemensamma krafter utslunga blixtar av förödande verkan. Skulle de angripa i tusental så kunde man befara att inte ens Tellus gick säker. De hade i ett avseende kommit längre än människorna på Jorden, de hade gripit till det elektriska kriget.

Jättedjuren hade stupat så, att de delvis lågo i vattnet. Det ena liket formligen täcktes av de genomskinliga rovvarelserna, som sprutade sin magsaft in i kroppen. Efter en kort stund sågo vi hur deras hemska måltid började. Det var vidrigt att iakttaga färgspelet inne i rovdjuren, när deras strupar och magsäckar ömsom fördunklades och åter klarnade. Allt försiggick under djup tystnad. När frossandet var slut var kadavret så angripet att det föll i stycken och göt ut resterna av sitt sönderfrätta inre över marken. Det andra jättedjuret drogs småningom ned i vattnet och transporterades bort. Vi sågo det flyta nedåt floden. Men det rörde sig snabbare än strömmen och vi visste sålunda, att de sällsamma djuren simmade i väg med sitt byte.

Då och då hördes avlägsna knallar. Den elektriska jakten bedrevs alltså på flera ställen längs den stora floden, där vattentrapporna läto jägarna tränga in i labyrintskogen. Träsklandet krävde sin tribut av syrevärlens djurbestand.

Ett stort mysterium vilade över de elektriska jägarna. Voro de djur, vilkas kroppar alstrade elektricitet i likhet med t. ex. den sydamerikanska darrålen? Eller voro de varelser, som på något okänt sätt i sina trollspön kunde magasinera väldiga elektriska laddningar? Den omständigheten, att vi sett djuret borta på banken lägga ifrån sig spöet visade, att dessa varelser måste kunna framställa dessa vapen på konstgjord väg. Det var svårt att tänka sig, att deras kropp kunde alstra några löstagbara delar. Vi gissade att hemligheten inte skulle kunna uppdagas annat än ute i träsklandet.

Stranden där jättedjuren avlivats låg nu öde. Vi begåvo oss dit. Den kväljande lukten från kadaverresterna fyllde luften. Men vi fingo rik ersättning för obehaget. Vi funno ett spö, som ett av djuren glömt efter sig. Det var överdraget med en mörk, lackartad massa och slutade i en knopp, vars yta såg egendomligt fasetterad ut.

Spöets ägare hade synbarligen märkt sin förlust. Vi hörde ett svagt plaskande bakom oss. Och när vi vände oss om, sågo vi den glasklara varelsen halvvägs uppstigen på stranden. Dess fyra ögon skimrade som vaxpärlor i skogsljuset. De två övre rördes oberoende av varandra, alldeles som kameleontens. Djuret var så nära oss att vi kunde urskilja vissa detaljer. I huvudet låg en stor grumlig klump, som bakåt fortsattes av en serie mindre figurer, vilka liknade stjärnor. Och in i armarna löpte två kraftiga strängar. Vi gissade att det

var nervsystemet vi sågo inne i den genomskinliga kroppen. Och vi fäste oss vid, att hjärnan var mycket stor i förhållande till kroppsmassan. Här stodo mot varandra Jordens och Venus' intelligentaste djur. Men ack så olika! Vi kände obehag för denna alldeles främmande livstyp. Vad den kände visavi oss visste vi inte, men vi anade, att det var fiendskap.

Djuret förstod alldeles säkert att vi inte kunde använda dess vapen. Men vi voro grobianer i bredd med det och dessutom var det ju obehägnat. Det insåg sin underlägsenhet. Hastigt gjorde det helt om och försvann i floden. Vi sågo blott en skymt av en egendomlig stjärtapparat, som virvlade upp vatten.

»Bäst att sätta sig på luftcykeln och vara på sin vakt», menade Atkinson.

Jag begrep först inte vad han avsåg med sina ord. Just nu var allt fridfullare än någonsin.

»Den där gynnaren kan hämta förstärkningar», förklarade Atkinson. »Om den har något så när likadana tankegångar som vi människor, skulle den göra det. Nog märkte den att vi var någonting nytt. Och tack vare sitt elektriska vapen är ju kräken de mäktigaste på Venus. Varför skulle de inte återvända för att ta reda på vad vi egentligen är för figurer, som till och med begriper att ta spöet av dem.»

Vi bestego vårt fortskaffningsmedel, färdiga att gå till väders. Med spänd uppmärksamhet iakttog vi floden och stranden. Vi tyckte oss märka misstänkta rörelser i vattnet strax utanför.

Då ljud utan föregående varning en lätt knall, i samma ögonblick som ett blåaktigt ljus momentant blixtrade till. Jag såg Atkinson vackla till där han satt och luta

över åt ena sidan. Men han kvarhölls lyckligtvis av sitsens sidostöd. Instinktivt vred jag på stigningsmekanismen. Ytterligare en gnista sprakade till, men den slog över i luftcykeln och vållade ingen skada.

Väl hunnen några meter över marken tittade jag nedåt. Vi hade tagits i ryggen av stora grupper motståndare, som utan att vi märkt det gjort en kringgående rörelse. Det var verkligen i sista minuten vi kommit undan. Om det numera kunde sägas v. i. Atkinsons orörliga gestalt ingav mig denna beklämmande tanke.

Häpnadsväckande var att djuren inom en så kort tid hunnit meddela sig med varandra och planera den gemensamma attacken, som så när hade lyckats.

Under mig såg jag ordnade grupper av glasvarelser stå alldeles stilla, tydligen fulla av häpnad över att deras byte så plötsligt lämnade dem genom luften. Det var inte utan att jag kände mig stolt på Jordens vägnar när jag cyklade bort från det obehagliga sällskapet.

Atkinson kvicknade till utan min hjälp.

»Det var en duktig stöt», sade han och kände på sin vänstra arm, där ett litet hål var bränt i tyget. Då han kavlade upp armen blottades en ilsken brännskada.

Ljusen ute på floden glimmade ivrigare än vanligt. Tydligen höll uppståndelsen över det underliga fenomen, som vi representerade, på att sprida sig bland den stora strömmens jägarhorder. På skämt tände och släckte jag min strålkastare några gånger för att göra mitt inlägg i ljusdiskussionen. Mina signaler observerades nog, men voro naturligtvis abrakadabra för dem där nere. Och plötsligt slocknade alla de andra ljusen. Deras bärare blevo väl förbryllade över detta obegripliga blixtspråk från ovan.

När vi hunnit så långt nedför floden, att vi varnade det märke vi på morgonen satt upp vid startplatsen, sågo vi till vår tillfredsställelse Tellus stå en liten bit från stranden.

Nittonde kapitlet

Rolfson ansåg det vara alltför riskabelt att bege sig ut över träsklandet per luftcykel utan att Tellus fanns till hands. Det gick väl för sig att trampa omkring i den evigt lugna labyrintskogen. Men där utanför blåste ofta hårda stormar. Och skulle vi av dem drivas ut över träsklandet så kunde vi fördröjas tills vårt syreförråd tog slut. Eller också skulle vi nödgas gå ned och bli offer för träskvarelsernas blixtpapen och matsmältningsvätskor.

Vi voro naturligtvis intresserade av att få se de underliga glasvarelserna i deras rätta livsmiljö. Och då floden inte tycktes bjuda på några större överraskningar, beslöt vi dröja där bara ett par dagar till, främst för att proviantera. Vi hade fullt upp med matdugliga både växter och djur och våra möss mådde storartat.

Av en händelse tog jag ett nytt vattenprov ur floden. I det tidigare hade jag inte funnit någonting märkvärdigt. Visserligen levde där diverse småkryp, som funno sin vilostad i mina formalinburkar. Men nu vimlade vattnet av små bleka varelser försedda med ett kort spröt. Hela floden var plötsligt full av dessa obekanta tingestar. Jag höll vattenprovet i laboratoriet och redan efter några timmar förvandlades den lilla ovalen till en späd vingad

varelse, som med en ytterligt hög myggton höjde sig i luften. Strax därpå satte den kurs på mig och ville på myggors vis sticka till.

Innan kvällen kom var vårt behagliga rastställe förvandlat till ett helvete. Venusvärldens moskiter bolmade upp ur floden och drogo i skyar in i hållrumsskogen. Synbarligen var dessa stickande varelsers uppträdande periodiskt. Denna oväntade plåga påskyndade vårt beslut att lämna syrevärlden. Vi skulle bara dröja där över natten.

Natten kom. Men vilken natt!

Inga ljusglimtar syntes ute på floden. Den ruvade i tungsint dunkel. Vi hade för den eländiga luftohyrans skull fått lov att förse en del av fönstren med tätt myggflor. Tellus hade gått ned på ett plant ställe strax ovanför den lägsta strandflackan och stod väl bortåt halvtannat hundratal meter från floden men betydligt närmare grop-kanalsystemet.

Utomhus hade man ingen lust att vara, åtminstone obeslöjad. Men genom fönstret höllo vi ett vaksamt öga på omgivningen. Grupper av lyssvampar spredt ett starkt sken i vår omgivning.

När jag följande gång betraktade lyssvampbeståndet tyckte jag det lyste sämre än tidigare. Och snart visste jag alldeles säkert att så verkligen var fallet. Orsaken var enkel nog: flere svampar hade slocknat. De hade helt enkelt försvunnit. Detta föreföll mycket märkvärdigt. Och jag stannade kvar för att se hur det hela gick till.

Plötsligt slocknade en svamp. Och jag trodde mig märka, att någonting obestämt rörde sig i de återstående svamplampornas ljuskrets. Då såg jag en liten blix